

הכל היה מתוכנן כמיבצע צבאי סודי: קוראי הצהרון ידעו את אחרונות הופעתו ביום שלישי לפני שבועיים להחזיק בידיהם גליון שפניו שוננו לבלי הכר: 8 עמודי חדשות מקומיות וזרות עטפו מאגזין בן 32 עמודים יהודי בסיכות שנשא את השם: 24 שעות.

היה זה מיבצע נוסף במיסגרת התחרות החריפה, הנטושה מזה שנים בין שני הצהרונים ידיעות אחרונות ומעריב. תחרות זו הגיעה לשיאה בשנה החולפת כאשר התברר שהפער בתפוצה בין שני העיתונים הולך ומצטמצם. מעריב ניסה לעצור את צמצום הפער, לפני למעלה משנה, על-ידי הנהגת שינויים קיצוניים בעמוד: הוספת מדורים חדשים, כולל מדור רכילות שהחזיק מעמד זמן קצר בלבד (בעלת מדור זה: רגי כרמל, שרי זה עתה בלוס-אנג'לס בחברת בעלה הקונסול הישראלי בעיר זו), והוספת עמודי חדשות. עורכי ידיעות אחרונות ניסו מצידם לחפות על מתכונתו הקטנה יותר של העיתון על-ידי משיכת כוחות עיתונאים חדשים, מאבקים למען הצרכן הקטן, רכישת ספרים רבי מכר בחו"ל לשם פירסומם בהמשכים והכנסת שיפורים מתמידים.

מבצע מאגזין. כאשר התפוצצו פרשיות השחיתות האחרונות הוקמו בשרתי המערכות צוותי עיתונאים-חוקרים מסוג אלה הפועלים במשך שנים ב"העולם הזה", "מעריב הוקר" החל להתחרות ב"חקירה מיוחדת" של ידיעות אחרונות.

עורכי ידיעות אחרונות חיפשו דרך "לשבור" את הפער של גליונות ימי השבוע.

לשם כך תוכנן מבצע מאגזין אמצעי השבוע, שנשמר בסוד כמוס לא רק

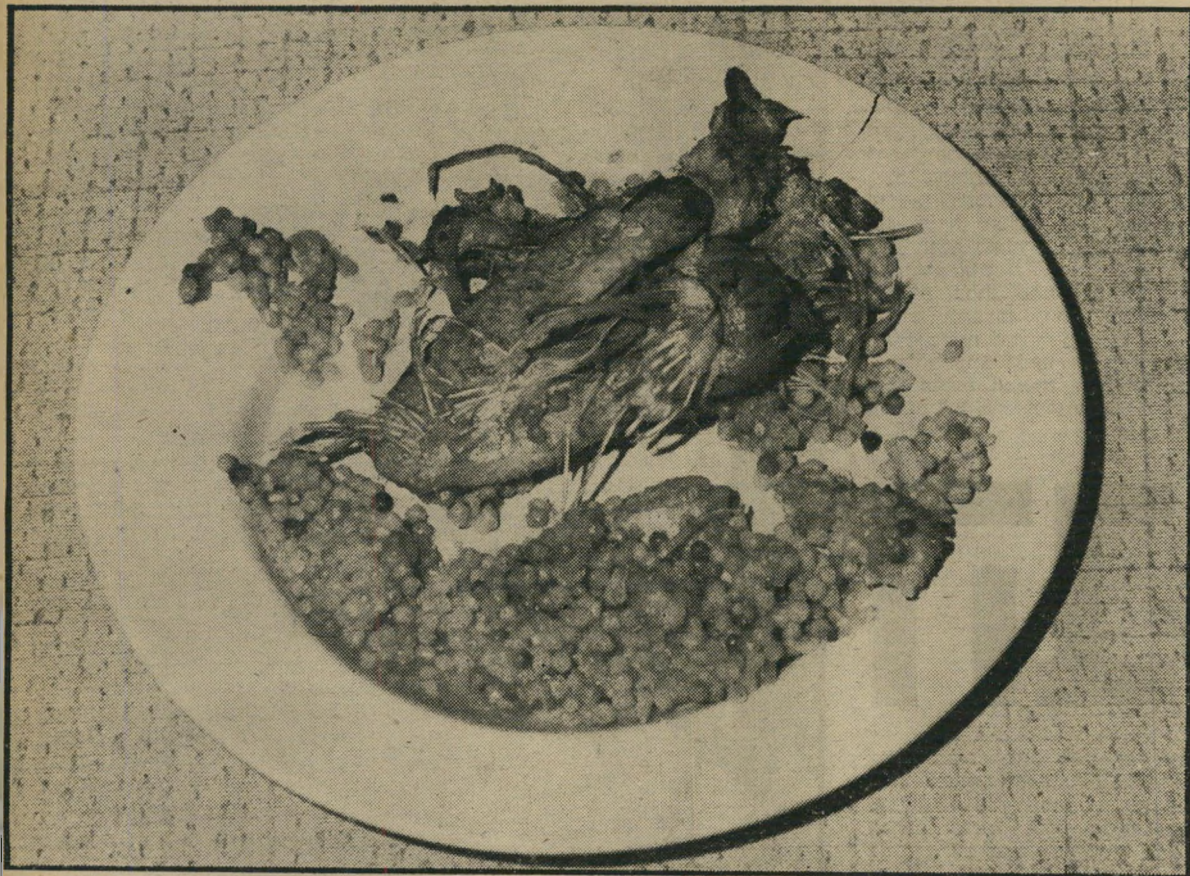

עיתונאי וידן
ניצחון בטיבוב האחרון

מקהל הקוראים בכלל ועורכי מעריב בפרט, אלא גם ממרבית חברי מערכת העיתון עצמו. בסוד העניין הוכנסו כנר סף לראש המערכת דוב יודקובסקי והי עורך האחרון נח מוס (שהם גם בעלי המניות העיקריים של העיתון) גם עורך עמודי הפנים יורם וידן; ראש הכתבים יוחנן להב ועורך החדשות הראשי משה ורדי.

נסיון בינלאומי. בישיבות החמישה נתגלו חילוקי-דעות סביב אופיו החדש המוצע של העיתון. כרגיל היתה זכות ההכרעה בידי של יודקובסקי. הוא שי-הגה את הרעיון להוציא מאגזין יומי נפרד מעמודי החדשות הכולל פרשנות יומית; שפע של כתבות, צילומים גדולי לים וחומר מעודכן אחר — נסיון שהוא חדשני במידה מסוימת בקנה-מידה בינלאומי. הביצוע המעשי הוטל על העיתון נאי יורם וידן (34) לשעבר עורכו הכללי כלי של ידיעות אחרונות, ומזה שלוש שנים עורך עמודי הפנים של העיתון. בידי היה לבזבז את הרעיון או לטפחו. המוצר המוגמר המוצלח של וידן הושלם בעזרתו של הגרפיקאי דן רייזינגר שי-

שיא חדש בשערורייה המרתיחה את דמו של כל חייל

נוצות עוף

לארוחת הצהריים

ביקש לדעת על מה הוא מעורר מהומות. "נכנסתי אל הרס"ר, מספר ג'אן, "עם הצלחת ובתוכה הנוצות עם העוף, ושאלתי האם גם הוא חושב שזו מנה שבן-אדם יכול לאכול".

תשובת הרס"ר: "תפסיק לעשות בעיות. כאן לא הבית שלך". תשובה זו הוציאה את ג'אן לחלוטין משלוותו היחסי. הוא נכנס למטבח, הרים את מכסה אחד הסירים והציץ פנימה. "זה היה נורא", הוא מספר, "בתוכו התבשל עופות חצי מרוטים עם הברזלים של הכשר על הרגליים. לכל עוף היתה החותמת תפוסה על הרגל. הם לא הורידו אותה". הסוראי החליט לפעול. עם הצלחת בידו יצא מן הבסיס נסע לחנות הצילום הקרובה ביותר, צייד את השערוריה, הסוראי הפשוט, שבחיייו האזרחיים הוא בעל מיון-מסעדה בראש-פינה, לא פעל מאחורי הגב. כבר בשיחה עם הרס"ר הבחיר, כי לא יעבור על העניין בשתיקה. "כשאנחנו מגיעים לבסיס, לפעמים מאימון או פעולה. אחרי 15 שעות נסיעה לא פעם", אמר, "ומאחרים אפילו רבע שעה לארוחה לזמן הארוך הזה, זורקים לנו בקושי צלחת עם כמה גרגרי תירס ולחם. זה היה האוכל שקיבל את פנינו כשבאנו לשירות הפעם. לא ייתכן שטבח אחד ירשה לעצמו להתפרע, ואף אחד בבסיס לא ימנע בעדו".

מאחר יותר, הודיע ג'אן גם למפקד היהודי, כי הוא מתכוון לפרסם את כל הפרשה, כולל תמונת העוף אפוף הנוצות. תשובת המפקד: "אתה תלך לבית-סוהר". "מצפצץ על בית-הסוהר", הגיב ג'אן בועס. "הטבח הזה הוא אורח עובד צה"ל, ונהנה ממשכורת שמנה מאוד עבור עבדו — מכספי שלי ושל חברי. אם כך מרשים לו האחראי עליו בצה"ל להתנהג — לפחות שידע הציבור מכך".

הבינו כי התחרות נכנסה לשלב מכריע. בעוד שבבית מעריב נערכה ישיבה דחוי פה כדי להכין את המהלומה הנגדית חגגו עובדי העיתון המתחרה את המי אורע העשוי לגרום לראשונה להעברת הכותרת העתון הנפוץ ביותר במדינה מעיתון אחד למשנהו.

טוראי (מיל.) ג'אן (גיגי) פריאנל (26) הגיע עם קבוצה מחבריו לבסיס צבאי במרכז הארץ. משם, עמדו המילר אימניקים לצאת למשימה צבאית. הקבוצה פנתה למטבח המבר ריק והמשובץ שבבסיס, שם ציפו לקבל מנת אוכל משביעה פחות או יותר.

מה שהם קיבלו, היה מעל ומעבר למצופה. על מה שהתרחש בצלחת, מספר ג'אן מכלי ראשון: "כאשר נכנסנו למטבח, התפעלנו מהסידורים והשיכלולים. משחו לא רגיל בצה"ל. החברה היו עייפים ורעבים וכל מה שרצו, זה לאכול ולנוח לקראת הפעולה".

"ניגשנו לקבל המנות. הגישו לנו צלחות. בכל אחת כנף עוף מיסכנה שהנוצות עליה שקלו יותר מהבשר וכמה גרעיני תירס שיכולנו לספור אותם. אף אחד לא היה מסוגל לגעת באוכל, למרות שזו היתה "הארוחה" החמה היחידה שהיינו צריכים לקבל באותו יום".

המיקואימניקים, הסחופים נדהמו: "זה מה שהם מת-ה כוננים לתת לנו לאכול לפני הפעולה?" נשמעו קריאות וזעמות מכל עבר. ג'אן, שראה כי לקריאות אין כל השפעה על אדישות הטבחים, קם וניגש עם צלחתו לתוך המטבח. האחד ראי העיף בצלחת מבט קטן, ונראה כי המראה שהשתרע במ-עמקיה היה מוכר לו היטב. למרות זאת, נראה כי הפעם, הפגיעה רמת האוכל גם אותו: "שלא תצונו להכניס מנות כאלה לחדר-אוכל קצינים", שמע אותו ג'אן פוקד על טבחיו. אוכל מחורבן הוא אחד הנושאים המרגיזים ביותר את היילי צה"ל. בייחוד כאשר הם יודעים כי צה"ל משקיע הון תועפות במזון משובה — ההופך לאוכל רע בגלל טבחים רעים, או היעדר טבחים. ג'אן עבר במהירות בין חבריו, החתים אותם על עצמת התנגדות. ואמנם, זמן קצר אחר-כך נקרא המתלונן אל הרס"ר, אשר

עיצב בשעתו את ירחון-הנושים של מעריב את. שעות ספורות לפני שעת הי-אפס הכל היה מוכן לקראת הנחתת המהלומה המוחצת. ברגע האחרון אייעה תקלה חמורה. העיתון נועד לצאת לרחוב בשעה 9 ב-בוקר. בשעה 2 אחר הצות חלה הפסקת

חשמל כללית באזור. הטלפוניסטים הפ-סיקו לתקתק; הטלפונים היו משותקים והגנרטור העצמאי לא פעל. כאשר חודש הזרם בשעה 5 לפנות בוקר, נשמו הכל לרווחה — פרט ל-עורכי מעריב. כאשר החזיקו בידיהם את ידיעות אחרונות במהירות החדשה